

Ejeren. Opstaar der i det enkelte Tilfælde Tvistighed om, hvorvidt en Ejendom eller et Brugsforhold falder ind under Lovens Regler eller ej, skal dette Spørgsmaal efter forud indhentet Erklæring fra den stedlige Kommunalbestyrelse afgøres af den for vedkommende Landsdel nedsatte Kommission under Appel til Landbrugsministeriet“. Naar der er Tale om, hvorledes en Paragraf skal forstaas i det praktiske Liv, vil der ofte kunne opstaa forskellige Anskuelser; men da har man en rig Kilde at øse af i de Forhandlinger, der er førte i Rigsdagen. Det har Kommissionerne ogsaa gjort i dette Tilfælde. De har undersøgt, hvorledes Landstinget, som navnlig har beskæftiget sig indgaaende med dette Forhold, er kommet til denne Affattelse af Loven, og hvilken Forstaaelse man dér har lagt ind i Paragraffen. Ved Betænkningens Afgivelse i Landstinget i Maj Maaned 1919 var der til denne Paragraf af det konservative Folkeparti stillet et Ændringsforslag om en Tilføjelse, som lyder saaledes: „eller til Brug for Personer, der med Ejeren har indgaaet skriftlig fast Arbejdskontrakt om Arbejdsydelser, der omfatter en væsentlig Del af deres Arbejdssevne“, og Mindretallets Ordfører, Hr. Landstingsmand Piper, bemærker hertil under Forhandlingen i Landstinget: „Dette vil i høj Grad berøre Arbejdsforholdene paa de større Gaarde, hvor en stor Del af de faste Arbejdere har Huse med saa rigeligt Jordtilliggende, at de vil falde ind under Loven, hvis disse Huse ikke udtrykkelig undtages“. Med dette Ændringsforslag har Mindretallet i Landstinget tilkendegivet, at Meningen med den Bestemmelse, som vedtoges med Hensyn til hele dette Spørgsmaal i § 28, vilde være den, som Kommissionen med Støtte af Flertallets Ordførere i Landstinget har lagt ind i den, og som vi lægger ind i den.

Jeg vil gerne opløse, hvad Flertallets Ordfører, Hr. Landstingsmand Ole Hansen, udtalte ved samme Lejlighed. Han siger: „Det passer ikke, det er ingen Forglemmelse.“ — der var nemlig i Betænkningen udtalt af Mindretallet, at naar det paagældende Forhold ikke var medtaget i Flertallets Forslag, maatte det skyldes en Forglemmelse, — „hvis der skulde være Tale om nogen Forglemmelse, skulde det da være den, at den Bestemmelse, som Mindretallet her vil have ind i Forslaget, ikke blev foreslaet understemt af det midlertidige Lovforslag, som blev vedtaget her den 29. April. Men det er ingen Forglemmelse, at det ikke findes i Flertallets Forslag. Hvad det her drejer sig om, er jo dette, om Husmandsbrug, der er overladte til

Husmænd, som har sluttet Arbejdskontrakt om at udføre et bestemt Arbejde enten paa Gaarde eller i Skove eller lignende, skal holdes udenfor Lovens Bestemmelser. Mindretallet mener, at det skal de, medens Flertallet mener, at det skal de ikke. Og hvorfor skal de ikke holdes udenfor Lovens Bestemmelser? Fordi det altsaa vil bringe disse Husmænd i en Afhængighedsstilling, som kan virke meget uheldigt for dem. Det vil efter min Mening bringe dem i en Stilling, som i alt for høj Grad peger paa de Forhold, vi havde her i Landet for 100 Aar siden med Pligtarbejde baade for Gaardmænd og for Husmænd, og jeg synes ikke, at vi skal have en Bestemmelse ind i Forslaget, som nærmest ligner disse Forhold. Naar saa den ærede Ordfører for Mindretallet vil gøre gældende, at dette vil bevirke, at disse Huse ikke mere kan benyttes til dem, der arbejder paa de vedkommende Gaarde, saa passer det aldeles ikke. Lovforslaget forbyder ikke disse Husmænd at arbejde enten paa Gaardene eller i Skovene, aldeles ikke, og der kan godt sluttet Arbejdskontrakter med disse Husmænd ligesom tidligere. Det eneste, Lovforslaget paalægger i den Henseende, er, at disse Huse skal gives i Brug paa samme Maade som de Huse, der har et Tilliggende af over ½ ha. Jeg kan derfor ikke erkende, at det er forsvarligt og rigtigt her at gennemføre Mindretallets Forslag. Jeg ser meget vel, at der maaske visse Steder kan opstaa enkelte Ulemper derved, men med god Villie, ogsaa fra Godsejernes Side, tror jeg man kan komme udover disse Ulemper paa en rimelig Maade“.

Jeg synes, at denne Motivering i Landstinget for Flertallets Stilling er saa klar og tydelig og giver en saa klar og tydelig Forklaring til Lovens § 28, at Kommissionerne ikke har kunnet indtage nogen anden Holdning, end de har gjort. Jeg kan da ogsaa tilføje, at der indenfor Kommissionerne har været Enighed om denne Opfattelse af Loven. Nu gøres det imidlertid gældende med Hensyn til Forstaaelsen af Udtrykket „faste Arbejdsforhold“, at dette ogsaa indbefatter de Tilfælde, hvor der er oprettet en Arbejdskontrakt mellem Ejeren og Brugeren, som gaar ud paa, at vedkommende Arbejder stiller hele sin Tid, eller dog delvis stiller sin Tid, til Raadighed ved Arbejde paa Gaarden. Men dette finder jeg ikke, man kan hævde, idet der da ikke arbejdes for en fast aarlig Løn. Definitionen maa her træffes paa en anden Maade. Jeg mener ogsaa, at det tydelig fremgaar af Forhandlingerne, at det har